

A psi se zkrátile přitulili.

Zatímco se s nimi holčičky mazlily, na zápraží domu se usadily dvě kočky. Jako by se chtěly podívat, co se na dvoře děje.



„Ta bílá se jmenuje Princezna a ta zrzavá je Zrzka,“ oznamovala Dita. „Princezna je hodná, ale Zrzka někdy škrábne. Na tu si radši dejte pozor!“

Ale to už se ve dveřích objevila i Ditina teta. Byla hezká a usměvavá jako Ditin strýc.

„Holčičky, buchtý jsou na stole!“ zavolala na ně.

„To je Anička a to je Julja,“ představila jí Dita svoje kamarádky.

„Já jsem Žofie, ale klidně mi říkejte teto,“ potřásla jim rukou.

„Můžeme vám taky tykat?“ zeptala se Anička.

„No jasně,“ zasmála se Ditina teta.

„Nám se tu moc líbí,“ přidala se Julja.

„A to jste ještě neviděly, jak to vypadá uvnitř,“ lákala je Dita.

Opět vyfoukla několik mýdlových bublin a konečně všichni vstoupili do té obrovské chalupy.

Nejenže byla velká, ale především byla vyhřátá. V kuchyni praskal oheň v kamnech. V jídelně byl dokonce krb a vedle něj houpací křeslo.

Anička s Juljou se do něj posadily a Dita je pořádně rozhoupala.

To byla nádhera!

Lítaly sem a tam, divže z křesla nevyletěly. Ale bylo jim krásně i potom, když se jen zvolna pohupovaly. Oheň v krbu vesele praskal a celou jídelnu osvětlovaly červánky zapadajícího slunce. Jako by i vonící buchtý na stole zčervenaly. I kožich Zrzky se zdál zrzavější. Princezna se stulila na Aniččině klíně, kde se spokojeně rozpředla. A jak ji Anička hladila, v místnosti se ozvalo takové tiché lomoznění. Co to je? Obě sedící kamarádky zvedly překvapeně hlavu. Z velkých nástěnných hodin nad jídelním stolem vykoukla kukačka: „Ku-ku, ku-ku, ku-ku...“ Pětkrát s úklonou zakukala a naráz zmizela za malými dvířky.

Holčičky se rozesmály.

Julja měla pravdu. Moc se jim tu líbilo.



Ale taky jim už vyhládlo. Pustily se do těch výborných buchet. Snědly jich tolik, až měly pocit, že jim málem prasknou břicha.

Po večeři je Dita zavedla po úzkém točitém schodišti do prvního patra. Od schodů vedla dlouhá chodba. Na každé straně bylo několik dveří. První vedly na záchod, kde byla ovšem ukrutná zima. Zato v koupelně s modrými kachličky sálalo z topení větší teplo než dole u krbu. Nakonec Dita otevřela poslední zadní dveře, rozsvítila a hrdě oznámila: „Tady budeme bydlet.“

Holčičky spatřily krásný velký pokoj. Byl celý obložený dřevem. Na trámech visely usušené květinčky. Na oknech našasené závěsy. V jednom rohu stála široká malovaná skříň. A vedle ní stolek se dvěma židlemi. Postele přikrývaly heboučké barevné deky. Jen jednu vadu ty postele měly. Byly totiž čtyři, a to Aničce znovu připomnělo, že za pár dní má přijet i Katka.

Ach jo, kéž by nepřijela, pomyslela si v duchu Anička.





Jenže její kamarádky si na Katku nejspíš ani nevzpomněly. Dita vylezla na trám a předváděla, jak se na něm dá houpat. Julja zase skákala po posteli, kterou si vybrala.

Pak Dita otevřela malovanou skříň: „Sem si můžeme dát naše oblečení. Jsou tu poličky i ramínka.“

„Jó, vybalíme si věci!“ vykřikla nadšeně Julja. „Holky, já mám s sebou karty. Zahrajeme si příší?“

To nebyl vůbec špatný nápad. A tak se místo vybalování rovnou usadily na dřevěné podlaze. Julja karty zamíchala a začaly hrát.

Byla to úžasná zábava. Hlavně že se nikdo neurážel, když prohrával. To by Kačena asi nepřežila, kdyby jednou prohrála, připomněla si Anička. Ne, ne, znovu si v duchu slibovala, už na ni nebudu myslet.

